

I

Noor naisterahvas otsis käekotist välja roosa paberitüki, tõusis punasest nahktugitoolist püsti ja pani paberi Nero Wolfe'i lauale. Seejärel istus ta uuesti. Tundsin, et pean end asjadega kursis hoidma ja pealegi säästma Wolfe'i kummardumise vaeva, seepärast tõusin, võtsin paberi ja pärast põgusat pilku sellele ulatasin paberitüki Wolfe'ile. Tegemist oli tšekiga viiele tuhandele dollarile, selle oli allkirjastanud selsamal päeval, neljateistkümnendal augustil Margaret Mion. Wolfe vaatas korraks tšekki ja pillas selle siis lauale.

«Ma mõtlesin, et ehk oleks see parim viis vestluse alustamiseks,» ütles naine.

Istusin oma laua taga, silmitsesin teda ja minu esialgne suhtumine temasse hakkas muutuma. Kui ta oli pärastlõunal helistanud, et Wolfe'iga kohtumine kokku leppida, otsisin ma üles ajalehe, kus oli paar kuud tagasi tema pilt ära trükitud, ja otsustasin, et see naisterahvas pole eriti huvitav. Nüüd aga hakkasin kahtlema. Ta polnud mingi iludus, aga tema käitumine muutis ta väga võluvaks. Suu polnud tal kaunis isegi mitte naeratahes, aga naeratus ise oli võrratu. Täiesti tavaline pruun silmapaar polnud midagi pilkupüüdvat, aga mõnus oli jälgida, kuidas need silmad ringi vilksusid:

kord Wolfe'ile, siis minule, siis ka mehele, kes temaga kaasas oli. Arvasin umbkaudu, et naisel puudus ehk kolm aastat kolmekümnest eluaastast.

«Kas sa ei arva, et me peaks kõigepealt oma küsimustele vastused saama?» küsis mees.

Tema hääl oli vaevatud ja pisut kähe, mis aga sobis täiesti tema näoilmega. Tal oli mure ja samas ükskõik, kas keegi märkab seda või mitte. Mõnel paremal päeval oleks ta võinud oma sügaval koobastes asuvate hallide silmade ja kindlajoonelise lõuaga edukalt rahvamasse juhtida, kuid tol hetkel mitte. Miski pures teda sisimas. Missis Mion oli teda tutvustanud mister Frederick Wepplerina ja ma tundsin selle nime ära. Ta oli Gazette'i muusikakriitik, kuid mulle ei meenunud, kas temast oli juttu olnud ka selles artiklis, kus mainiti missis Mionit.

Naine raputas pead. «Fred, sellest poleks abi, tõesti. Me peame lihtsalt kõik ära rääkima ja vaatama, mida ta ütleb.» Ta naeratas Wolfe'ile. Ehk see polnudki naeratus, vaid tema tavaline ilme. «Mister Weppler polnud eriti kindel, kas me peaksime just teie juurde tulema. Pidin teda veenma. Mehed on ettevaatlikumad kui naised, eks ole?»

«Jah,» nõustus Wolfe ja lisas: «Tänu taevale.»

Missis Mion noogutas. «Ju vist. Võtsin selle tšeki kaasa näitamaks, et meil on tõsine jutt. Oleme hädas ja sooviksime, et teie meid välja aitaksite. Me tahame abielluda, aga ei saa. Tähendab, ainult enda eest rääkides – mina tahan temaga abielluda.» Ta vaatas Wepplerit ja naeratas nüüd tõeliselt. «Fred, kas sa tahad minuga abielluda?»